

ГОРАН ЗАГАРІЯ

Купол Astrodome, Ньюборн
Сімудські долини, рівнина Хриси, Марс
Рак 26, 46¹

Коли замість Марка Велета до класної кімнати зайшов старий Загарія, тиша запала така, що аж дзвеніло у вухах. Тридцятидворічна іспанка Кассія Руеда, директорка школи, впізнала Горана відразу. Кемхебековим, попри те, що бачили його вперше, також не знадобилося багато часу, щоби зрозуміти, з ким доведеться мати справу. Помилитися було неможливо. Горан Загарія мав по-розбійницьки скуйовджену кучму та розкішну, випещену бороду. На голові де-не-де промаювали білі нитки, зате ретельно спланована борода, що сягала ключиць, залишалася всуціль чорною. Марат і Каміла Кемхебекови здогадалися, хто перед ними, бо такі бороди на Марсі були рідкістю. Їх носили тільки ті, хто їздив у герметичних роверах і літав на конвертопланах, які стикувалися до герметичних рукавів, тобто міг собі дозволити не вдягати скафандр для робіт на відкритому просторі. Доглянута борода була виявом колосальної заможності, й Кемхебекови знали: щоб порахувати людей із такими бородами в Ньюборні, вистачить пальців однієї руки.

Руеда, отямившись, заговорила:

— Пане Загарія, рада зустрічі, проте, гадаю, вам не варто було перейматися, — від хвилювання вона ковтала слова. — Ситуація, звісно, серйозна, та я не сумніваюся, що ми залагодили б її з Майїним батьком, і вам зовсім не потрібно було...

— Велет за сотні кілометрів звідси, — Горан помахом руки примусив її замовкнути. — Вирушив до долин Тіу й до вечора не повернеться. Я замість нього.

Під пекучим поглядом блідо-блакитних очей Кассія не знала, куди подітися.

Горан Загарія був кимось на кшталт старійшини в українській Діаспорі. Ніхто його не обирав, але він був одним із перших українців на Марсі, він заснував крихітне господарство, яке зрештою перетворилося на агрохолдинг

1 26-й сол місяця Рака 46-го року за марсіанським календарем відповідає 23 вересня 2141-го за григоріанським календарем. Детальніше про визначення часу та дати на Марсі див. Додаток «Хронометрія» наприкінці книги.

«Томуто», й саме він допомагав освоїтися новоприбулим. Завдяки цьому Загарія зрештою досяг такого впливу, що його влада стала майже необмеженою, а слово набуло ваги закону.

Кассія ж була звичайною найманою працівницею, чий дозвіл на проживання на Марсі діяв рівно стільки, скільки і її контракт. Вона здобула магістерський ступінь з астрофізики в Лундському університеті та обіймала посаду асистентки оператора на радіотелескопі MCRT. Посада не вимагала повної зайнятості, а тому, щоби не ризикувати, чотири земні роки тому Руеда влаштувалася вчителькою в Першу публічну школу Ньюборна. Директоркою її призначили п'ять місяців тому. Роботи було багато, траплялися соли, коли вона не склепляла повік упродовж двадцяти годин, утім Кассія не нарікала. Життя на Марсі їй подобалося. Чи то пак подобалося б, якби не такі моменти, як зараз.

Відтоді, як Загарія стулив рота, ніхто не видав жодного звуку, але порушувати мовчанку Горан не квапився. Він підступив до кафедри, розгорнув величезний, завбільшки як придверний килимок, планшет і повернув екран до Руеди та Кемхебекових.

Марат і Каміла — подружня пара росіян з Архангельська — перебралися на Марс вісімнадцять земних років тому. Десять років тому розлучилися. Марат був зварювальником у компанії Deer Space Resources. Каміла пілотувала транспортні гоппери, що курсували між Колоніями та водняними штольнями на півночі, а після того, як штольні виснажилися, якийсь час жила в Кемерзі, російському поселенні в низинній області Патера Орк неподалік вулкана Елізій, по суті на іншому боці планети. Їхній син, п'ятнадцятирічний Леонід «Лео» Кемхебеков — височенний, як і всі народжені на Марсі, — спирався на парту позаду батьків. Напівпрозорий гіпс із програнованого пластику вкривав його праве передпліччя: від кісточок на долоні — до ліктя. Та частина, що охоплювала зап'ясток, і досі пульсувала, рівняючи потрощені кістки.

Окрім Горана, Кассії та Кемхебекових, у класній кімнаті перебувала ще Майя Велет — войовнича чорнявка з обсипаним ластовинням обличчям і косою до пояса. Схиливши голову, вона полірувала поглядом носики черевиків.

Лео перебігав очима з директорки на батьків і назад, і помалу його обличчя витягувалося. Його привели подивитися на Майїне покарання, та після того, як у класній кімнаті з'явився чоловік із холодними очима й мовби з каменю висіченою бородою, все змінилося. І батьки, і директорка набули якогось безпорадного вигляду.

Загарія покректав і, тицьнувши в екран, запустив відео. Він розумів, що нічого нового не видивиться, тож лише вдавав, ніби прилип поглядом до планшета. Насправді Горан просто зволікав. Він би хотів обговорити ситуацію віч-на-віч із Майєю, вислухати її версію, проте Кемхебекови вже були в кімнаті, коли він прийшов. І це все ускладнювало. Страшенно

ускладнювало. Бо попри те, що Горан переглянув запис із пів десятка разів, він так і не зрозумів, що, в біса, сталося.

Руеда та Кемхебекови вперли погляди в екран.

Відео було з цієї самої кімнати. З камери спостереження, що висіла над головою Горана. Кольорове, але без звуку. В поле огляду камери потрапляла частина парт і стіна із затемненого скла за ними. В центрі екрана — у проході між партами й упівоберта до камери — стояв Лео Кемхебеков. На стільчику перед ним лежала металева конструкція з кількох пружин і пари страхітливих, прикрашених зубцями клешень. Горан не здогадався б, що в нього перед очима, якби йому не пояснив Марко Велет, батько Майї: то був капкан, і не простий, а найбільший із будь-коли створених людиною — призначений для ловів великих ведмедів.

Ведмежий, трясця його матері, капкан. На Марсі.

Поодаль — у лівому верхньому куті екрана — збилася докупи група однопітків Лео. Серед них виділялася висока дівчина, яка, примружившись, стежила за хлопцем.

Майя.

Юнаки довкола неї звивалися від нетерплячки. Хтось жестами під'юджував Лео, хтось крутив пальцем біля скроні. Попри відсутність звуку, було видно, що всі навперебій щось вигукують. Лише Майя стовбичила нерухомо, наче статуя.

Лео на екрані нахилився до капкана, обвів поглядом спускову пластину, пружини під нею, потім глянув на дівчину. І тоді Майя кивнула.

Горан стримав невдоволене покректування. Якби не цей кивок, він би розігнав їх усіх до дідькової матері: і вчительку, і вишкребка, і його батьків. Але Майя, чорти б її взяли, кивнула — дала відмашку, — після чого Лео опустил праву руку та стуленими вказівним і середнім пальцями натиснув на пластину, що приводила капкан у дію.

Далі трапилося те, що мало трапитися: капкан спрацював. Клешні блискавично зімкнулися, переламавши променеву та ліктвову кістки, наче сірники. Бризнула кров. Лео випростався — різко, ніби в нього з усього маху загнули залізний кілок. Один із його приятелів приклав долоні до щелепи та відсахнувся. Інший робив такі рухи головою, ніби ось-ось виблює. Усі щось навперебій вигукували та жестикулювали.

Сам Лео вчепився лівою рукою в передпліччя правої, роззявив рота й завив. Звуку не було, проте з того, як розчахнулася пащека, Горан міг уявити силу крику. Не підтримувана ні кістками, ні сухожиллями долоня теліпалася на шкірі та м'язах. Хлопець крутнувся на місці й метнувся до виходу, але, засліплений болем, промахнувся та налетів на стіну. Боліло, напевно, пекельно, бо Лео, не припиняючи завивати, колотився головою об пластикову перегородку. Приятелі обступили його, силкуючись розімкнути клешні.

На галас прибігла Кассія. Спершу взялася розтягувати юнаків, але за мить, угледівши Лео, мало не заточилася.

І лише Майя зберігала спокій, із кам'яним обличчям споглядаючи, як корчиться від болю її однокласник.

«Це триндець, — подумав Загарія. — Просто срака якась».

— Ну що ж, — він поставив відео на паузу, склав долоні до купи та потер пучки пальців.

— Як бачите... — почала пані Руеда.

— Так, я бачу, — перебив її старий. — Усе бачу. А ви бачите, щоб хтось штовхав постраждалого? — він заговорив тоном приязним і водночас цілковито позбавленим почуттів. Кассія не очікувала на відсіч і примовкла. — Я не чую, — вигнув брову Горан.

— Ні, але...

— Хтось узяв постраждалого за руку та силоміць устроїв її в капкан?

— Пане Загарія, ви не...

— Чш-ш-ш, — Горан майже торкнувся губів директорки пальцем. — Пані директорко, ви надіслали повідомлення Маркові Велету, який, не покладаючи рук, працює, старається, щоб і вам, зокрема, було що їсти, де написали, ніби його донька ледь не відірвала руку однокласникові. По-перше, не руку, а кисть. По-друге, — він підніс долоню до планшета, наче рекламний агент, який силкується впарити товар незговірливим клієнтам, — не відірвала. Я не помітив на відео фонтанів крові, які, на мою скромну думку, мали б супроводжувати відокремлення долоні від передпліччя. А по-третє, пані Руеда, погляньте ще раз на запис. — Загарія повільно, так ніби рухався під водою, поводив долонею перед екраном. — Майю від постраждалого відділяють два з половиною метри. Ви ж не намагаєтеся переконати мене, що наша дівчинка навчилася ламати кістки самим поглядом? Чи, може, вважаєте, начебто Майя силою думки примусила постраждалого вчинити те, що той учинив?

Руеду дратувало те, як Горан уникає називати Лео на ім'я, але вона здогадувалася, що він вдається до цього навмисно, а тому не реагувала.

— Пане Загарія, річ же не в тім...

Горан не дав їй закінчити.

— Так, я усвідомлюю: Майя приволокла до школи ведмежий капкан. — Він метнув погляд на принишклих батьків Кемхебекова. — І, мабуть, ми всі погодимося, що Марс — невідходяче місце для ведмежих капканів. Тому, пані директорко, я гарантую, що такого більше не повториться. Я запевняю, ми проаналізуємо сьогоднішні події, разом із батьками Майї зробимо висновки і дівчину буде належно покарано. — Ще один скупий напружений позирок у бік росіян. — Я обіцяю записати покарання на відео та надіслати відеозапис усім зацікавленим сторонам.

Остання фраза прозвучала так зловісно, що директорка закліпала.

— Що ви збираєтеся робити?

— Ну, пальці не відрубуватимемо. — Навіть Каміла здригнулася. Загарія витримав паузу, а тоді, показуючи, що жартує, підморгнув. — Але вигадасмо

щось достатньо серйозне, щоб у родини Кемхебекових не лишилося й сліду від думок про те, ніби ми хотіли їх зневажити. Ну й щоб у Майї більше не виникало бажання залучати до навчального процесу неналежні предмети. Але, будь ласка, не перетворюйте нас на монстрів, — він акцентував на словах «ми», «нас», «наша дівчинка», даючи зрозуміти не так директорці, як росіянам: не лізьте, не треба, зачепите одного — матимете справу з усіма. — Так, Майя принесла до школи капкан, так, вона дещо необачно встановила капкан серед класної кімнати, але якби цей юнак не чіпав його, нічого лихого не сталося б.

Каміла чмихнула, проте... нічого не сказала. Якби на місці Загарії був Марко Велет, вона б, певно, вже вибухнула, але Горан... Зариватися зі старим дурнем, який, подекуди, відчиняє ногами двері кабінету самого Йорга Флоріана, не видавалося хорошою ідеєю.

Директорка востаннє спробувала перебрати контроль над розмовою:

— Пане Загарія, я не можу з вами пого...

Горан нагородив її важким поглядом.

— Якщо комусь із ваших учнів прищемить пальця дверною стулкою, ви ж не побіжите до Йорга з вимогою депортувати на Землю проєктувальника повітряного шлюзу, адже так?

Кассія підібгала губи. Горан повернувся до Майї:

— Ти вже попросила пробачення?

— Я? — дівчина стрельнула спідлоба очима. — Ні.

Загарія клацнув пальцями та схилив голову. Майя пробурмотіла:

— Я... пере... прошую...

— Таке ще раз повториться?

— Ні... я більше так не робитиму.

— Тобі жаль?

Майя затамувала подих, помовчала і за мілісекунду до того, як пауза розтягнулася б до непристойності, крізь зуби процідила:

— Так, мені жаль.

Горан подумав, що над інтонацією ще годилося би попрацювати, але, як то кажуть, маємо що маємо, і з показною бадьорістю підсумував:

— Інцидент вичерпано. Усім дякую. Можемо розходитися.

— Пане Загарія, ви не...

Горан посміхнувся до неї, і Кассія, відчувши погрозу в тій посмішці, затнулася. Батьки Лео розчаровано презирнулися.

— Пане Марате, пані Каміло, — Горан повернувся до росіян і двома пальцями торкнувся лоба над скронею — загальноновживаний жест прощання, який польові працівники на Марсі перейняли від астронавтів. — Було приємно познайомитися. — А тоді суворо глипнув на Майю: — Рушаймо, панянку.

Майя нагородила Лео тріумфальним поглядом і, неначе балерина, продефілювала до виходу з кімнати.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>

Вони опинилися на зовнішній галереї, що тулилась до стіни купола Astrodome, найбільшого та найновішого у Ньюборні. Загарія потягнувся поглядом крізь укріплене полігональною кевларовою сіткою скло до Драконових гір, що виднілися на заході. На мить затримав очі на скелях, які здіймалися над вкритою осадовими породами рівниною: вижидав, чи ніхто з Кемхебекових не кинеється навздогін. Утім, двері за спиною залишалися зачиненими, і Горан, крякнувши, попростував до ескалатора, що вів на перший рівень.

Майя посунула назирці.

Вони ступили на ескалатор, і дівчина промовила:

— Горане, пробачте. — Нора Велет, її мама, була двоюрідною племінницею Загарії, тож Майя доводилася йому кимось на кшталт троюрідної онучки. Попри це, дівчина змалечку зверталася до Горана на ім'я. Загарії того року виповнювалося сто двадцять сім, але після шістдесяти років на теломіді сивина майже зникла з волосся і він мав вигляд щонайбільше п'ятдесятип'ятирічного чоловіка, який стежить за собою: плаский живіт, худі стегна, ямочки під вилицями. — Я... це більше не повториться.

— Знаю, що не повториться.

Горан глянув на смартлет на зап'ястку. За чверть перша. Він спізнюється на нараду в Кам'янці. Через поїздку до школи день полетів шкереберть.

Вони проминули склад вживаних скафандрів Довера, мотель «Патера²», ресторан мережі It's Food і Управління нагляду за гірничими роботами. Коли порівнялися зі входом до станції метро «Ньюборн Північна», Загарія нарешті запитав:

— Де ти взяла ведмежий капкан?

— Надрукувала на 3D-принтері.

— Хто дозволив? — Горан позирав на дівчину згори вниз, наче шуліка, що видивляється здобич.

На Марсі працювала ціла екосистема роботизованих 3D-принтерів, які давали змогу створювати що завгодно, зокрема і зброю, тож програми, які крізь них проходили, ретельно перевіряли. Не можна було просто завалитися до друкарського цеху та «виліпити» собі що заманеться. Точно не ведмежий капкан.

Майя зітхнула.

— Минулого тижня почалася практика з конструювання. Завдання було вибрати реальний об'єкт, змоделювати його в 3D і надрукувати. Ми саме вивчили основи інженерної графіки та програмування 3D-принтерів.

1 Марсіанський стандартний час. Детальніше про визначення часу та дати див. додаток «Хронометрія» наприкінці книги.

2 Патера — елемент марсіанського рельєфу, великий кратер неправильної форми з фестончастими краями.

Ніхто не заморочувався, тобто моделювали всякий мотлох, типу там люстри, шахові фігурки... або... ну, всяке таке, а тоді... — поки Горан розбирався з директоркою і Кемхебековими, Майя обмізковувала, як виправдовуватиметься, тож описувала все рівним, упевненим тоном, але що більше говорила, то дужче нітилася, заготовлені фрази розпадалися, потрібні слова вислизали і голос дедалі більше хирів. — Данка Марич надрукувала горщик для квітів, а Б'янка Еренфельд — фрактальний куб, хоча й той не моделювала, а завантажила з мережі. Шон О'Галлоран надрукував ДПМ-шолом у натуральну величину, але він був без скла, і я вирішила, що це якось тупо, і нудно, і... і...

— І надрукувала ведмежий капкан, — з неочікуваною лагідністю в голосі закінчив за неї старий.

Майя знову зітхнула.

— Не зовсім. На біології ми, е, проходили біосферу Землі. Вчитель показував фотки ведмедів, розповідав, що на них у ХХ столітті полювали капканами. Я спершу не повірила, а після уроку полізла в мережу, знайшла кілька моделей, ну і згадала про завдання з практики. Мені, звісно, жаль ведмедів, але водночас і цікаво... типу... ну... як воно... пра... працює...

Слова закінчилися. Хтось наче прикрутив кран у голові. Майя розтуляла рот, потім затуляла рот, але не витискала із себе жодного звуку.

Горан подумав, що, поки не пізно, Велету слід поспілкуватися з керівником виробничої практики у першій публічній. Бо страшно уявити, що ця мала виклепає в цеху після того, як почує про другу російсько-українську війну на уроці історії.

— Як ти примусила того йолопа вкласти руку в капкан?

Майя наїжачилася.

— Я не примушувала, — веснянки на обличчі збіглися докупи. — Ви самі бачили!

Горан підняв і опустив брови. Лео Кемхебеков не міг бути таким тупим, щоб із власної волі застромити руку у ведмежий капкан. Чи міг?

— Не обманюй.

Майя шморгнула.

— Там різні пружини. Залежно від натягу стулки змикаються з різною швидкістю. Я перед тим спробувала з олівцем і зрозуміла, що з найслабшою пружиною встигаю відсмикнути руку, а тому, коли мене попросили, типу покажи, покажи, поставила її, ну, найслабшу, і кілька разів рукою натискала на спускову пластину. Лео сказав, що це якась фігня, бо якщо я встигаю відсахнутися, то ведмідь і поготів. Я запропонувала йому спробувати і, заряджаючи капкан, поміняла пружину... на найтугішу.

Горан похитав головою. Чортяка.

— У нього не було шансів?

— Не було. — Чергове коротке зітхання.

— Ти згадувала, тобі жаль ведмедів. А цього дрища кирпоносого не жаль було?

— Ні, — ні вагань, ні навіть натяку на каяття в голосі. — Не жаль.

— Він образив тебе? — Горан зауважив, як напружилися Майїні вилиці. — Займав?

— Не займав, але...

— Кажи.

— Два тижні тому. Була перерва. Ми вийшли з класу. Данка, Лана, Шон. Макс Хоткевич. Ярро Куфта. Ще Ембер була. І Кора Монаган. — Загарія поморщився. Ембер була донькою ортодонта з Мідлдона Оуена О'Морана. Про Кору він нічого не знав, але, судячи з імені, вона також була з падді¹. Горанові не подобалося, що діти з Діаспори відвідують одну школу з ірландцями та росіянами, проте українська школа в Кам'янці давно не вміщала всіх охочих, тому вибору не мав. Майя помітила, як сіпнулося його обличчя, і додала: — Аріана Зоммерфельд теж була! Вона нечасто з'являється, а того дня була. Розумієте? — Горан кивнув, демонструючи, що так, розуміє. — І ось ми стоїмо, а цей козел підійшов і витріщився на мене. І спитав, чи людина без ніг може носити шкарпетки. Я відповіла, що ні.

Горан сповільнив крок. Майя, скоса позираючи на нього, продовжила:

— Потім він спитав, чи людина без рук може носити рукавиці. Я знову сказала, що ні. Ну, це ж очевидно! А тоді він тицьнув у мене й запитав, чому... чому... — Її губа затремтіла, — чому я ношу бюстгальтер.

Загарія заклав руки за спину. Люди, що траплялися їм галереєю, шанобливо розступалися. Секунд двадцять вони крокували мовчки, а тоді Горан буркнув:

— Наступного разу постарайся, щоб той вилупок запхав у капкан голову.

— Що?

— Я до того, що впродовж двох наступних місяців щодня після школи працюватимеш у полі з Лесем Кордасом.

Майя пополотніла. Вона нещодавно потоваришувала з Корою Монаган, разом із якою вже двічі тусила із самою Аріаною Зоммерфельд. Три дні тому Аріана натякнула, що запросить їх на вечірку в Мірафлорес, але через роботу в Кордасів про це можна забути. Щойно у класі пронюхають, куди запроторив її Загарія, з нею більше не спілкуватимуться до кінця віків.

— Але... — почала вона.

— Що «але»?

Горанів голос затвердів, і Майя прикусила язика.

Одна з причин, чому авторитет Загарії з року в рік лише міцнів, полягала в його гіпертрофованому почутті справедливості. Він нікому не давав спуску, з особливою вимогливістю ставлячись саме до найближчих. Історії про те, як Горан докорами та прискіпуванням доводить до сказу

1 Падді — жартівлива назва ірландців.

власних дорослих синів, стали чимось на кшталт міських легенд у Кам'янці. Майя одного разу сама бачила, як Горан повівся зі своїм наймолодшим, Лук'яном. Того дня її, ще геть малу, не було з ким залишити, і батько взяв із собою. Майя сиділа у всюдиході та спостерігала, як пів десятка чоловіків скупчилися на краю тридцятикілометрового кратера Орабі в гирлі долини Ареса. Видивлялися місце для оранжерей. Горан щось розповідав, показуючи пальцем на дно кратера. Лук'ян відступив убік і теревенив із кимось по супутниковому зв'язку... забувши відтиснути радіотангенту. Його голос тихим тлом дзижчав у всіх навушниках. І тоді Горан, не перериваючи розповіді, підкрався до сина зі спиною й з усього маху навернув йому копняка. Лук'ян злетів із крайки кратера і, не маючи змоги спинитися, поскакав схилом до самого дна. Було смішно, ось тільки ніхто не засміявся. Чоловіки давилися, притемняли скло в шоломах, відтискали кнопки передавачів, бо знали: їм доведеться непереливки, якщо Горан уловить хоч один смішок. Пізніше Майя дізналася, що технолог із харчового виробництва Захар Шостак таки не стримався й гикнув. Його сміх лунав у ефірі рівно три секунди, проте цього виявилось достатньо. Горан тоді змовчав, та вже наступного сола Шостак поїхав працювати до Леся Кордаса. І харчовими технологіями відтоді більше не займався.

Майя не наважилася перечити й покірно мовила:

— Воля ваша, Горане.

— І перекажеш Лесеві, нехай запише відео, як ти там бовтаєшся з бачками. Щоби було що надіслати кирпоносому.

Дівчина не озвалася.

Вони дісталися входу на станції «Ньюборн Північна», але повернули в інший бік, до переходу, який сполучав Astrodome із приватним стартовим столом, де на Загарію чекав VIP-конвертоплан Boeing Evolution.

Селище Кам'янка
Сімудські долини, рівнина Хриси, Марс
13:27 MST

Горанові виповнилося шістдесят п'ять наступного дня після того, як у грудні 2079-го 22-й армійський корпус збройних сил Росії форсував Перекопську протоку й удерся до Херсонської області, а 8-ма загальновійськова армія перетнула кордон на півночі та посунула на Харків. На той час Загарія володів у Херсонській області шістьма тисячами гектарів орних земель, на яких вирощував овочі та баштанні культури. Друга російсько-українська війна тривала «всього» шістнадцять місяців (на росіян тиснули дипломатично, і вже у квітні 2081-го українські війська скинули їх назад у море), проте стала більш руйнівною. Після відходу окупантів земля, звісно, нікуди не поділася, проте інфраструктура була вщент зруйнованою. Горан утратив усе: техніку, овочесховища, елеватори. Відступаючи, росіяни підривали навіть

дорожнє покриття. Хоча найгірше було з людьми. Кожен п'ятий із тих, хто працював на Горана, загинув, решта ж роз'їхалися по світу.

Протягом кількох місяців Загарія марно намагався відновити зруйновані підприємства, аж доки Ольга Караман, його багаторічна компаньйонка, не запропонувала облишити все і полетіти на Марс. Сімдесятирічна Ольга до війни очолювала трейдингову компанію, що перевозила Горанову продукцію до Європи. Під час вторгнення вона втратила не тільки бізнес, а й сім'ю: у боях за Скадовськ загинули її чоловік і двоє синів. Ситуація була непевною, кошти вичерпувалися, тож Загарія дав згоду.

Орбітальний шатл із Гораном та Ольгою на борту приземлився на космодромі «Фалконгерст» невдовзі після заходу сонця 9 сола місяця Стрільця 14 року за марсіанським календарем¹. За місяць Загарія на Ольжині гроші заснував невелике господарство у кратері Яла на південь від Ньюборна, а за чверть століття перетворив його на найбільший агрохолдинг Марса: «Томуто» належали дев'ять сільськогосподарських куполів і три сотні оранжерей загальною площею сімнадцять тисяч гектарів. На тому Горан не вгамувався: 2110-го призупинив закупівлю води в Planetary Resources і почав розробляти водяні шахти на Ацидалійській рівнині. 2122-го добився від Йорґа Флоріана, голови Ради Дев'ятнадцятьох, дозволу на спорудження атомної електростанції в Кам'янці. Будівництво шістсотмегаватної станції завершилося 2125-го, зробивши «томутівські» куполи незалежними від електрики з Ньюборна. 2126-го в холдингу з'явилася мікробіологічна лабораторія, 2131-го куполи обладнали системами пасивного обігріву, 2134-го до них додалося нічне електричне опалення. Останнє нововведення — розсувні накриття на випадок спалаху на Сонці — встановили на більшість оранжерей рік тому.

Із середини 2120-х Горан більше не міг усе це контролювати особисто. «Томуто» не припиняла дробитися на підрозділи та обростати дочірніми компаніями, і наради, які спершу були щотижневими, відбувалися тепер кожного другого дня. На одну з таких він саме спізнювався.

Прилетівши з Ньюборна, Горан вервечкою наземних галерей дістався масивної бетонної будівлі в центрі Кам'янки — штаб-квартири холдингу. Забіг сходами на найвищий, третій, поверх і ступив до зали для нарад — просторого приміщення зі стінами кремового кольору й вікном на південь.

— Перепрощую, — з порога пророкотав Загарія. — Вибачте, що змусив чекати.

Більшу частину приміщення займав стіл із білого пластику. З обох боків за ним сиділи зо два десятки жінок і чоловіків.

— Щось трапилося? — запитав Дарій Брайко, чоловік середньої тілобудови з очима горіхового кольору, керівник будівельного підрозділу, що споруджував для «Томуто» оранжереї та допоміжні будівлі.

1 5 грудня 2082-го.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>